

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.833 van 16 februari 1998
in de zaak A. 75.309/IX-168.**

In zake : de n.v. BELFORT REIZEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. VAN BELLINGHEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Isabella Brantstraat 63

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Economie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. HOUTEKIER,
kantoor houdende te MECHELEN,
Battelsesteenweg 95.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 12 augustus 1997 namens de n.v. BELFORT REIZEN-TRAVEL werd ingediend door haar raadsman F. VAN BELLINGHEN, advocaat te ANTWERPEN, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 25 april 1997 tot uitvoering van artikel 36 van de wet van 16 februari 1994 tot regeling van het contract tot reisorganisatie en reisbemiddeling;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. VAN BELLINGHEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. HOUTEKIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Adjunct-auditeur L. VERMEIRE, daartoe gemachtigd bij beslissing van 27 mei 1997 van de Auditeur-generaal;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist; dat er over de door haar opgeworpen exceptie slechts uitspraak moet worden gedaan indien zou blijken dat aan de beide, cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen ten dezen niet het geval is;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar berokkent als volgt omschrijft :

- "1. Dat verzoekende partij vanzelfsprekend een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;
Dat verzoekster vanaf 1 september 1997 -datum van inwerkingtreding van het K.B. van 25.04.1997- het bewijs dient te leveren dat door haar een verzekeringsovereenkomst werd aangegaan bij een verzekeringsonderneming die gemachtigd is om dergelijke verrichtingen uit te oefenen (thans enkel het GARANTIEFONDS REIZEN), bij gebreke waarvan;
* de Economische Inspectie een proces-verbaal kan opstellen (art. 34 en 35 van de wet van 16.02.1994);
* de verzekeraar (zoals het GF) de schorsing of opzegging van de garantieverzekering dient te melden aan Toerisme Vlaanderen dat de vergunning van reisbureau kan intrekken (art. 7 van het K.B. van 25.04.1997);
Dat verder, bij gebreke aan vermelding op de bestelbon en het contract van de naam en het adres van de verzekeraar (zoals het GF), een stakingsverbod en geldboetes van 250 tot 10.000 fr. kunnen worden opgelegd (art. 33 van de wet van 16.02.1997);
Dat het ministerie van Economische Zaken daadwerkelijk zal optreden zoals mag blijken uit haar schriftelijk verzoek aan het Garantiefonds dd. 18.06.1997 om haar per 31.08.1997

- een geactualiseerde lijst van de aangeslotenen te bezorgen;
2. Dat verzoekende partij reeds een verzekerings-aanvraag heeft ingediend bij het GARANTIEFONDS REIZEN, aanvraag die evenwel werd geweigerd; Dat verzoekende partij immers niet kan voldoen aan geldelijke verzekeringsvoorwaarden inzake solvabiliteit en liquiditeit, die voorheen werden gehanteerd door het GARANTIEFONDS REIZEN en thans werden overgenomen in het bestreden KB;
 3. Dat derhalve dient vastgesteld dat verzoekster, die sedert jaren een reisbureau exploiteert en dienaangaande steeds heeft voldaan aan de vestigingsvoorwaarden zoals bepaald in de wet van 21.04.1965 heeft voldaan, niet kan voldoen aan de door het bestreden KB nieuw gecreëerde vestigingsvoorwaarde; Dat verzoekende partij derhalve dreigt haar eigenlijke vergunning en derhalve haar broodwinning, te verliezen; Dat immers de garantieverzekeraar, in casu het GARANTIEFONDS REIZEN, overeenkomstig het bestreden KB verplicht is om aan de overheid die bevoegd is voor het uitreiken van vergunningen -met name TOERISME VLAANDEREN- te melden welk reisbureau een garantieverzekering heeft bekomen, dan wel wiens garantieverzekering werd geschorst en/of ingetrokken; Dat in voorkomend geval de vergunning van verzoekende partij kan worden ingetrokken, haar boetes kunnen worden opgelegd en lastens haar P.V. kunnen worden opgemaakt; Dat verzoekende partij, indien haar vergunning wordt ingetrokken, vanzelfsprekend geen handelsaktiviteiten bestaande in de organisatie en verkoop van reizen mag stellen, activiteiten die haar maatschappelijke doel uitmaken; Dat zulks derhalve ontegensprekelijk tot het faillissement van verzoekster zou leiden;
 4. Dat de uitvoering van het bestreden KB tot het faillissement van verzoekster zou leiden hetgeen vanzelfsprekend dient gekwalificeerd als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (vaste rechtspraak Raad van State); Dat derhalve enkel de schorsing van het bestreden KB kan beletten dat verzoekende partij voor een voldongen feit komt te staan";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, kan gesteld worden dat er geen rechtstreeks verband bestaat tussen het aangevochten koninklijk besluit en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat eventueel zou kunnen ontstaan. De indiener van het verzoek heeft geen verzekeringsovereenkomst kunnen afsluiten bij een verzekeraar, daaruit volgt dat hij niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in het k.b. van 25.04.1997. Het nadeel volgt dus niet rechtstreeks uit het k.b., maar veeleer uit de weigering van deze verzekeraar tot het afsluiten van een overeenkomst.

(E. Lancksweerd, Het administratief kort geding, pag. 94 e.v., nr. 151-157)

Mocht er dan doch een nadeel zijn dan kan gesteld worden dat het hier enkel gaat om een financieel nadeel dat er in principe steeds herstelbaar wordt geacht door de Raad van State (ibidem, pag. 97, nr. 162-163).

De stelling die de verzoekster aanneemt, als zou ze haar vergunning verliezen wanneer niet aan de vereisten van het k.b. voldoet, is totaal ongegrond. De toegang tot het beroep wordt nog steeds geregeld door de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus. Hierin wordt op geen enkele wijze vermelding gemaakt van de criteria, zoals bedoeld in het bestreden k.b. Van een intrekking van de vergunning kan helemaal geen sprake zijn, omdat de in het k.b. gestelde criteria geen elementen zijn die bepalend zijn voor de toegang tot het beroep.

Indien het in casu daadwerkelijk gaat om een onderneming die al enkele jaren werkzaam is in de sector, kan het voor haar toch niet onmogelijk zijn om te voldoen aan de door het k.b. vereiste voorwaarden, door een andere verzekeraar te vinden die gerechtigd is bedoelde verzekeringswaarborgen te verlenen, tenzij de financiële toestand van de onderneming zo slecht zou zijn dat geen verzekeraar bereid zou gevonden worden zijn waarborg te verstrekken";

2.3.1. Overwegende dat het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel erop neerkomt dat zij het risico loopt haar vergunning te verliezen en "derhalve haar broodwinning", hetgeen uiteindelijk zal leiden naar haar faillissement;

2.3.2. Overwegende dat in casu het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, namelijk het faillissement ingeval van intrekking van de vergunning,

niet voortvloeit uit het bestreden besluit, maar uit een eventueel door een andere overheid te nemen beslissing houdende dergelijke intrekking; dat dit nadeel derhalve niet rechtstreeks veroorzaakt wordt door het bestreden besluit en bijgevolg niet aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde voldoet; dat de verzoekende partij trouwens niet voldoende aannemelijk maakt dat ingeval van niet-schorsing van het bestreden besluit een faillissement zal volgen; dat het niet de taak van de Raad van State is uit eigen beweging financiële analyses te maken en daaruit te distilleren hetgeen de bewering van de verzoekende partij kan ondersteunen; dat de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift tot schorsing de nodige argumenten en gegevens moet aanvoeren die haar stelling kracht kunnen bijzetten;

2.3.3. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien februari 1900 achtennegentig, door :

de HH. A. BEIRLAEN, wnd. voorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.